

Sygn. akt IV CSK 465/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku B. M. D.
przy uczestnictwie Z. S.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz wnioskodawczyni od uczestnika kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 292 k.c. wskutek przyjęcia, że została spełniona przesłanka nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie w postaci wymogu korzystania z trwałego i widocznego urządzenia. W szerokim wywodzie kwestionującym stanowisko Sądu, pomija jednak wiążące z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine* Sąd Najwyższy ustalenie dotyczące zarówno utwardzenia jak i ogrodzenia drogi przez wnioskodawców. Pomija także, iż sprawa niniejsza nie jest sprawą o ustanowienie służebności gruntowej a sprawą o zasiedzenie takiej służebności, co wyłącza możliwość zastosowania art. 5 k.c. z tej przyczyny, że zasiedzenie zarówno prawa własności, jak i służebności następuje *ex lege*, a nie w wyniku realizacji prawa kształtującego (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008 r.,

nr 5, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 750/15, nie publ.).

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że argumenty podniesione we wniosku wskazują na jaskrawą sprzeczność postanowienia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny, a więc iż nastąpiły uchybienia wymienionym przepisom o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 3, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).

jw

I.n